

документів; вчасно розставити пріоритети; підвищити ефективність прийняття управлінських рішень [2].

Для підвищення ефективності використання робочого часу з впровадженням технології тайм-менеджменту в діяльності державних службовців необхідно:

- чітко планувати цілі і завдання на місяць, а не тільки на робочий день;
- планувати завдання за терміновістю та за складністю;
- не вирішувати особисті питання в робочий час;
- зосереджуватися на поточній справі, не поспішати і не метушитися, перемикаючись з однієї справи на іншу.

- ліквідувати фактори, що спричинюють непродуктивні витрати часу,
- здійснювати контроль над використанням часу та мінімізації непродуктивних його втрат;

- регулярно підводити підсумки та оцінювати ефективність використовуваної технології управління часом у процесі професійної діяльності

Впровадження технології тайм-менеджменту в практичній діяльності українських державних службовців дасть змогу:

- підвищити продуктивність і результативність повсякденної діяльності за рахунок зменшення витрат часу;

- значно зекономити час і підвищити коефіцієнт використання робочого часу, виявити періоди продуктивної праці, послабити робочі навантаження, позбавитися перенавантажень;

- досягти значних результатів за рахунок економії часу, виявляти фактори непродуктивних втрат часу, накреслювати шляхи поліпшення використання свого робочого часу, складати плани саморозвитку у сфері раціонального використання робочого часу;

- скоротити кількість та обсяг виконуваних справ за рахунок ефективного планування робочого часу;

- чітко розставити пріоритети, зменшити кількість прострочених завдань;

- знизити ризики виникнення стресів у професійній діяльності та міжособових конфліктів під час вирішення робочих питань

Список використаних джерел

1. Буряченко О.Є., Яроміч С.А. Часова організація діяльності державних службовців. Приазовський економічний вісник. 2018. Випуск 1(06). С. 44-48
2. Хитра О. В. Ефективний тайм-менеджмент як невід’ємний складник системи управління персоналом підприємства. Науковий вісник Ужгородського національного університету 2019. Випуск 26, частина 2. С101-108
3. Черненко Наталія Миколаївна, Тайм-менеджмент як засіб удосконалення професійної діяльності державних службовців URL: [http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2011-02\(6\)/11cnndds.pdf](http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2011-02(6)/11cnndds.pdf)

СОЦІАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ДЕПУТАТІВ МІСЦЕВИХ РАД В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ВЛАДИ

Соціальна відповідальність є невід'ємною складовою соціальної організації суспільства. У контексті сучасної теорії та практики державного управління вона належить до базових понять та принципів, оскільки відіграє роль регулятора суспільного життя. Власне аналіз буд-яких управлінських процесів безпосередньо пов'язаний із визначенням обов'язків суб'єкту управління та відповідальності за їх виконання [1, с.18]. Ключову роль категорія відповідальності відіграє і в Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади, де займає відповідне місце у формулі децентралізації влади: *«повноваження – ресурси – відповідальність»* [2]. Одночасно, децентралізаційні процеси та впровадження принципу субсидіарності сприяють переосмисленню ролі основних елементів системи місцевого самоврядування, у тому числі й місцевих – сільських, селищних, міських – рад, персональний склад яких визначається депутатами відповідних рад.

Слід відзначити, що соціальна відповідальність має декілька рівнів вияву, серед них основним, базовим для інших є розуміння, усвідомлення та виявлення відповідальності на індивідуальному – особистісному рівні. Власне соціальна відповідальність особистості є тим фундаментом, на якому формується соціальна відповідальність громади, бізнесу, держави, суспільства. У зв'язку з цим, особиста соціальна відповідальність депутатів місцевих рад – є передумовою соціальної відповідальності місцевої ради, а, отже, й формування відповідальної громади.

Конкретно-історична обумовленість соціальної відповідальності зумовлює той факт, що особливе навантаження покладається на нормативно-ціннісну структуру суспільства, яка і визначає критерії поведінки особистості. Натомість, в умовах інституційної трансформації, а реформа місцевого самоврядування є прикладом такої трансформації в системі публічного управління, зміст усталеної (старої) системи цінностей розмивається, а значення традиційних (дореформних) норм знижується. В свою чергу нові цінності та норми лише формуються та інституалізуються. Власне існування подвійної системи цінностей є характерним для вітчизняну практики реформи державного управління. Прикладом цього в системі місцевого самоврядування може бути одночасне існування так званих «традиційних» територіальних громад, які існують на дореформних засадах, та «нових» – об'єднаних територіальних громад, сформованих за новими «правилами». Звичайно, таке одночасне існування «дореформного» та «реформованого» підходів є характерним для перехідного етапу при реалізації будь-якого перетворення. Але, разом з тим, це зумовлює викривлення та обмежене сприйняття соціальної відповідальності, як окремими особистостями (посадовими особами, депутатським корпусом, окремими громадянами), так і суспільством взагалі, у тому числі й органами публічної влади.

Реформа децентралізації влади істотно вплинула на оновлення нормативно-ціннісних засад організації та здійснення місцевого самоврядування в Україні, а, отже, й сформулювала нові вимоги до розуміння змісту соціальної відповідальності посадових осіб місцевого самоврядування, депутатського корпусу місцевих рад, громадськості. За таких умов на перше місце виходять ідеї забезпечення

спроможності та самодостатності громад, ефективного використання ресурсного потенціалу, стратегічного планування, створення комфортних умов життя в громаді, соціальної взаємодії та соціально-приватного партнерства.

Власне розширення кола повноважень, які відносяться до найнижчого рівня місцевого самоврядування, обумовлює й оновлення вимог до професіоналізму та компетентності тих, на кого вони покладаються, у тому числі й депутатів місцевих рад. Адже саме вони у складі представницького органу місцевого самоврядування здійснюють від імені територіальної громади та в її інтересах функції і повноваження місцевого самоврядування, визначені Конституцією України та чинним законодавством, (а це усі основні питання щодо планування та розвитку громад визначені ст.25 – 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні») [3], а отже, й несуть за це відповідальність. У зв'язку з цим, можна говорити, що виступають «лідерами» своїх громад. А як відомо лідери не існують без своїх послідовників, тих, хто їх підтримує. Так і персональний склад депутатського корпусу є наслідком виборів до місцевих рад. При цьому величезна роль покладається на тих, хто здійснює цей вибір, на громадян, які й визначають, хто ж буде представляти їх інтереси та вирішувати більшість питань місцевого значення й на скільки відповідально він буде це робити. І у цьому випадку доцільно говорити не лише про відповідальність депутатів, але й тих, хто їх обирає. Оскільки за умов демократії участі відповідальність є взаємною. Поведінка та дія осіб, уповноважених здійснювати представницькі та управлінські функції, цілком в руках тих, хто їх на це уповноважує. Саме на виборцях лежить відповідальність знати, як сприяти компетентним та моральним лідерам, а як виявити непрофесійних та безвідповідальних. У цьому контексті відповідальність громадян як раз і полягає у виборі відповідальної влади.

Таким чином, можна зробити висновок, що в умовах децентралізації публічного управління вимоги до компетентності та професіоналізму депутатів місцевих рад постійно зростають. Важливу роль при цьому відіграє формування соціальної відповідальності представницьких органів місцевого самоврядування, що з одного боку визначається освоєнням їх персональним складом оновлених норм та цінностей, формуванням відповідних громадянських компетентностей, а з іншого – безпосередньо пов'язане із формування соціально відповідальних компетентних виборців.

Список використаних джерел

1. Культура й етика в публічному адмініструванні : наук. розробка / С. М. Серьогін, О. В. Антонова, І. І. Хожило та ін. - К. : НАДУ, 2010. - 40 с.
2. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні : розпорядження Кабінету Міністрів України від 1 квіт. 2014 р. № 333-р. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/333-2014>
3. Про місцеве самоврядування в Україні : закон України від 21 травня 1997 р. № 280 : із змінами. - Режим доступу : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>